

23.02.2024- 165 ROCZNICA ŚMIERCI ZYGMUNTA KRASIŃSKIEGO

(1812-1859)

Krótką notatka o ZYGMUNCIE KRASIŃSKIM

Napoleon Stanisław Adam Feliks Zygmunt Krasiński herbu Ślepowron urodził się 19 lutego 1812 roku w Paryżu jako syn Marii z Radziwiłłów i Wincentego Krasińskiego, generała wojsk Księstwa Warszawskiego, oficera napoleońskich szwoleżerów. Ojcem chrzestnym dziecka został sam Napoleon. Wincenty Krasiński - ojciec przyszłego poety - był postacią nietuzinkową. Dowódca szwoleżerów, którzy wstawili się w szarży pod Somosierrą, po upadku Napoleona stał się wiernym poddanym cara Aleksandra I. Po przedwczesnej śmierci matki poety, ojciec stał się najważniejszą osobą w jego życiu. Mimo prób buntu Zygmuntowi nigdy nie udało się wyrwać spod wpływu ojca, który wpływał na jego poglądy polityczne i ingerował w życie osobiste.

Zygmunt rozpoczął studia na wydziale prawa Uniwersytetu Warszawskiego, gdzie w owym czasie panowały antyrosyjskie nastroje. W marcu 1829 roku cały wydział udał się na pogrzeb prezesa Sądu Sejmowego Piotra Bielińskiego, a ceremonia przekształciła się w manifestację patriotyczną. Zygmunt był jedynym studentem, który uczestniczył tego dnia w zajęciach, ponieważ tak nakazał mu ojciec. Następnego dnia koledzy ukarali Krasińskiego za wyłamanie się z solidarności koleżeńskiej: Leon Łubieński spoliczkował Zygmunta. Młody Krasiński już nigdy nie pojawił się w szkole. Nie wiedząc, co wybrać - powinność patriotyczną czy posłuszeństwo wobec ojca, zakazującego narażania się władzom - Zygmunt Krasiński wyjechał do Szwajcarii. Kontaktował się tam z Mickiewiczem, zaprzyjaźnił z Anglikiem, Henrykiem Reeve'em, z którym potem prowadził bogatą korespondencję przez długie lata.

W powstaniu listopadowym Krasiński udziału nie wziął, powstrzymany przez ojca. Lojalność synowska drogo kosztowała poetę, który odtąd borykał z kompleksem splamionego honoru. Warszawę odwiedził dopiero w 1832 roku, w drodze do Petersburga, gdzie przez kilka miesięcy na życzenie ojca zabiegał o posadę na dworze cara. W tym czasie nasiliła się trapiąca Krasińskiego choroba oczu, która zmusiła go do udania się na kurację do Wiednia. Podczas kilku miesięcy leczenia, które spędził samotnie w zacienionym pokoju, powstały pierwsze szkice jego najwybitniejszego dzieła - "Nie-Boskiej komedii". Podziw czytelników wzbudzał fakt, że tak dojrzały

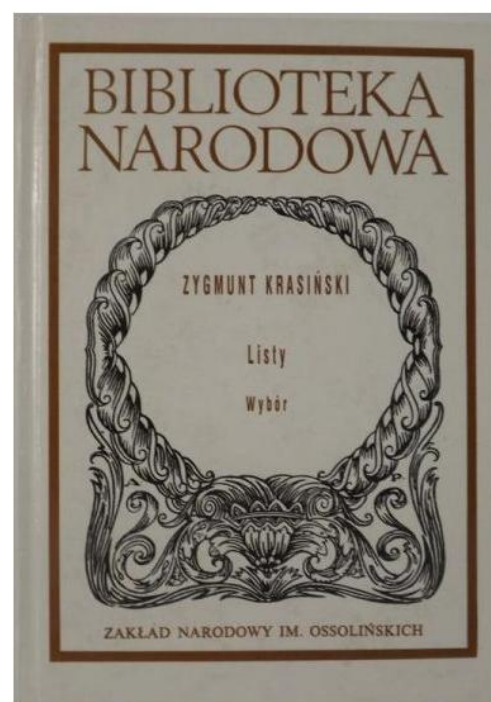
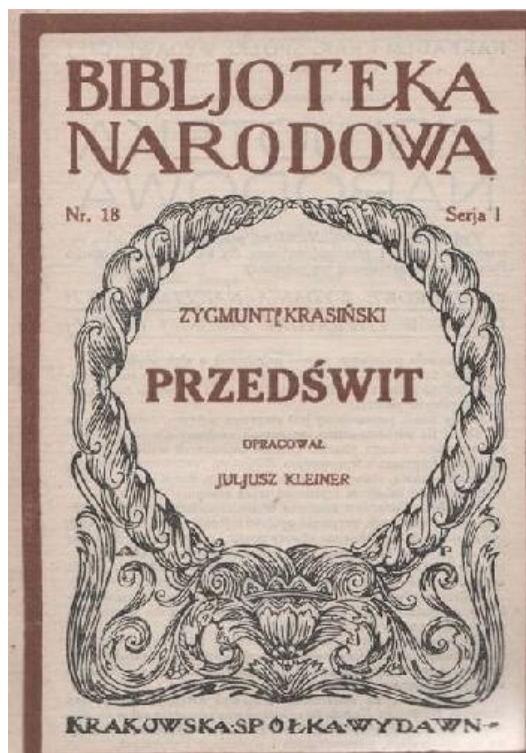
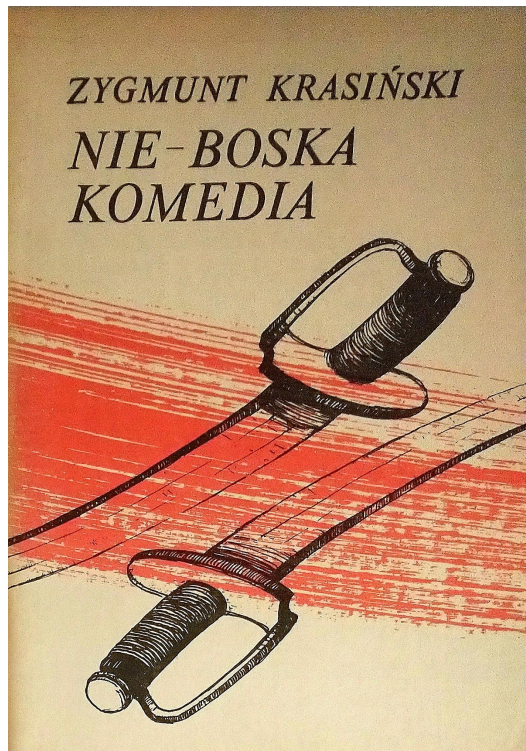
dramat wyszedł spod pióra 21-letniego pisarza. Aktualne i poruszające do dziś dnia są w nim refleksje na temat rewolucji, którą poeta postrzega jako żywioł zła, chaosu i zniszczenia. Po przeciwnej stronie Okopów Świętej Trójcy znajduje się obóz arystokratów, zdegenerowanych i egoistycznych. W dramacie Krasieńskiego człowiek uwikłany w historię jest zawsze postacią tragiczną, skazaną na niedoskonałość i złe wybory.

Słabe zdrowie, stałe zagrożenie gruźlicą, na którą umarła matka poety, usprawiedliwiły w oczach ojca poety ciągłe podróże. W grudniu 1838 roku w Neapolu Krasieński spotkał miłość swojego życia - piękną Delfinę Potocką. Uczucie do niej przetrwało niemal do końca życia poety, który jednak w lipcu 1843 roku, pod wpływem ojca, ożenił się z Elizą Branicką. Spotykał się jednak nadal z kochanką, a przede wszystkim - pisywał do niej. Ponad 600 zachowanych listów Krasieńskiego do kochanki jest w polskiej literaturze jednym z najdoskonalszych świadectw "miłości romantycznej" - wysublimowanej i nieszczęśliwej.

W XIX wieku Zygmunt Krasieński zaliczany był obok Słowackiego i Mickiewicza do trójki polskich "wieszczów". Ceniono jego "Psalmy przyszłości", dramat "Irydion", poemat "Przedświt". Jego poezja nie wytrzymała jednak próby czasu. Sam poeta miał świadomość jej słabości, pisał: "Bóg mi odmówił tej anielskiej miary, bez której ludziom nie zda się poeta. Gdybym ją posiadał świat ubrałbym w czary, a że jej nie mam, jestem wierszokleta". Poza "Nie-Boską komedią" dla współczesnego czytelnika najważniejszym dziełem Krasieńskiego mogą okazać się jego listy, które pisywał przez całe życie, nawet po kilka dziennie m.in. do ojca, do Delfiny Potockiej, Stanisława Małachowskiego, Adama Potockiego, Henryka Reeve'a. Pozostała po nim olbrzymia, bardzo różnorodna korespondencja, dająca obraz czasów i środowiska autora. Zygmunt Krasieński zmarł na gruźlicę 23 lutego 1859 roku w Paryżu. Po śmierci jego zwłoki zostały przewiezione do Opinogóry koło Ciechanowa, gdzie znajduje się obecnie Muzeum Romantyzmu. (PAP)

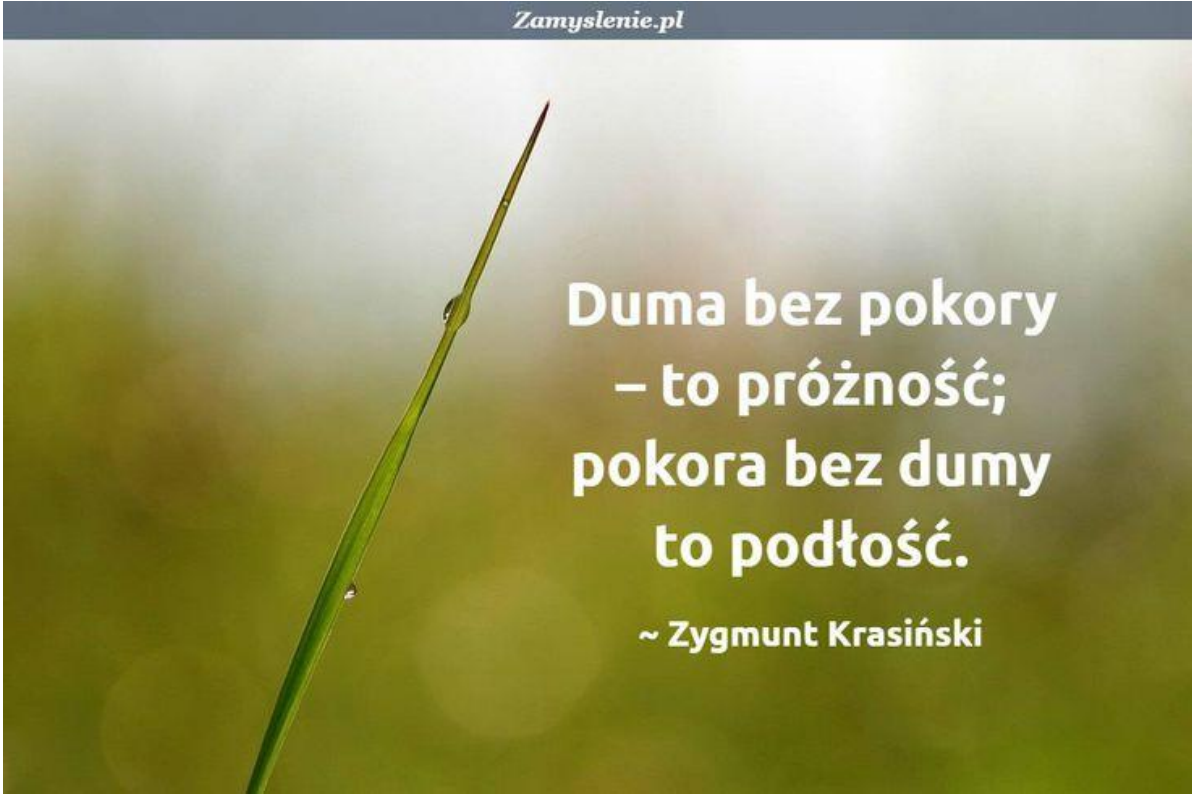
Źródło: <https://dzieje.pl/postacie/zygmunt-krasinski-1812-1859>

ZNANE UTWORY

SLYNNE CYTATY

Zamyslenie.pl

Duma bez pokory
– to próżność;
pokora bez dumy
to podłość.

~ Zygmunt Krasiński

” WielkieSlova.pl

„Łzy są dziećmi
przelotnego smutku; jak
z chmury wiosennej
na lica spadają i wróżą
pogodę, ale kiedy zetnie
ich mróz boleści, wtedy
nie pytaj się o słońce,
bo ono może już
nigdy nie wróci.”

Zygmunt Krasiński

Zbytki materialne i nędze materialne są zawsze wielkim milczeniem ducha czy indywiduów, czy narodów — jest to życie zwierzęce na najwyższym lub najniższym szczeblu swoim.

Zygmunt Krasiński

"Nieszczęście, jak miłość, wiąże ludzi z sobą."

Zygmunt Krasiński

cytaty.4stars.pl